

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL PRESENT NÚMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Els cinquanta anys d'“El Diluvio”

“El Diluvio” ha celebrat les seves noces d'or amb l'opinió, amb el carrer. Les va celebrar la setmana passada. “El Diluvio” ha arribat sa i fort a la cinquantena. Per molts anys.

No sé si per ésser jo de la colla, per la part que em toca a mi, semblarà indelicada aquesta expansió del meu sentiment.

No ho crec pas.

“El Diluvio” no és una criatura meva. No el vaig idear jo, ni jo l'he pujat. Quan amb la ploma a l'orella vaig entrar a la casa un dia, el periòdic ja caminava sol, ja era gran.

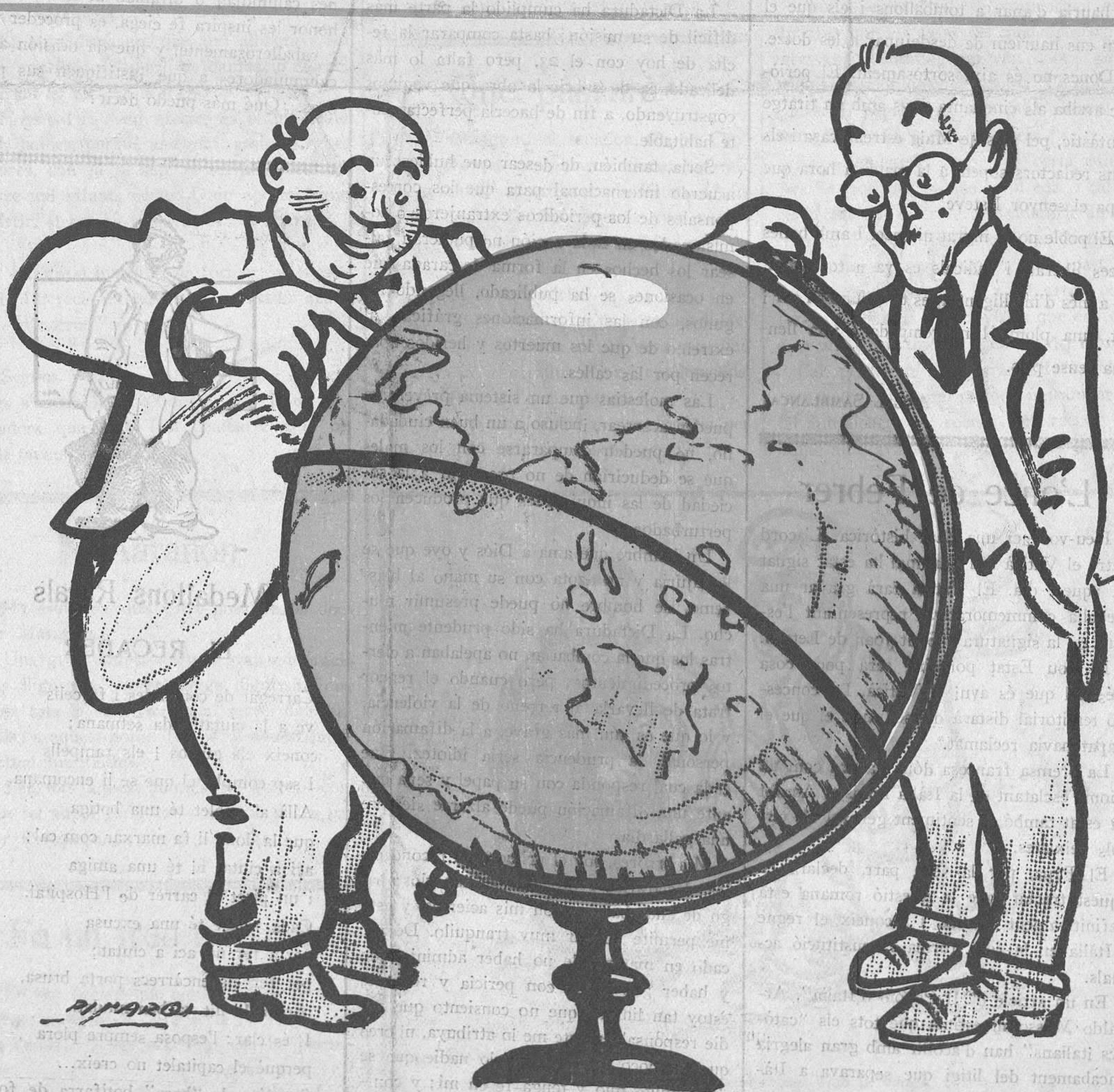
Potser m'ha nodrit ell més a mi, que jo a ell. Jo he estat una abella de l'eixam, un obrer de la gran tasca; un de tants i res més.

La victòria ací no és d'un home, no és— ho direm en termes futbolístics— d'un porter o d'un capdavanter; és d'una selecció. És una obra colectiva i solidària i no individual.

Podem, doncs, parlar d'ella amb imparcialitat, com de quelcom que per a res no ens afectés personalment.

“El Diluvio” és la demostració viva d'una tesi ben interessant. D'aquesta, en que molts no creuen: que es poden tenir idees ben liberals, ben radicals, i triomfar en la vida.

Tots els que som intel·lectualment subversius i almenys de nom, una mica revolu-

UN HOME ATRAFEGAT

—Què hi cerques a l'esfera terrestre?
—Mirava de trobar el nou Estat Pontifici.

cionaris, ens hem sentit dir mil vegades de pares, parents i amics:

—Ai! Amb aquestes idees no menjaràs mai calent, no tindràs mai camisa.

I bé: "El Diluvio" palesa que als ideòlegs els desastres no els vénen de les idees. Tal volta és més fàcil que els vinguin de la manca d'idees, de no tenir aquestes prou arrelades i no defensar-les amb prou braó.

L'èxit d'"El Diluvio", en aquest sentit, és concloent. La prosperitat del diari del carrer d'Escudellers fa pensar que és una lliçó.

"El Diluvio" és republicà i no ho amaga, no ho ha amagat mai.

Les seves pàgines han estat gairebé sempre el refugi dels lluitadors d'avantguarda, dels escriptors d'extrema esquerra: Robert Robert, Bartrina, Ramón Sempau, Nicolau Estévez, Alfred Calderón, Lluís Bonafoux, Jaume Brossa, escrivien a "El Diluvio".

Aquests homes eminents, entre altres no menys admirables, amb llurs campanyes reivindicatives donen la tònica al periòdic, marquen el seu ritme i fan d'ell, en les èpoques de llibertat, una fulla d'agitació i ofensiva espiritual, i, en els moments de restricció ciutadana, una barricada i una trinxera on la justícia i el dret és defensat.

Sembla que amb aquest programa el diari hauria d'anar a tomballons i els que el fem ens hauríem de desdejunar a les dotze.

Doncs no és així sortosament. El periòdic arriba als cinquanta anys amb un tiratge fantàstic, pel mes de Maig estrena casa i els seus redactors sopem a la mateixa hora que sopa el senyor Esteve.

El poble no és ingrati ni enze. I amb bones idees liberals i radicals es va a tot arreu, si, a més d'intel·ligència, es té voluntat i cor i pit, una ploma ben trempada i una llengua sense pèls.

ANGEL SAMBLANCAI

L'onze de Febrer

Heu-vos ací una data històrica. L'acord entre el Vaticà i el Quirinal ha estat signat en aquest dia. El Vaticà farà gravar una medalla commemorativa, representant l'escena de la signatura a Sant Joan de Letran.

El nou Estat pontifici serà poca cosa més del que és avui el Vaticà. La concessió territorial distarà d'ésser molt el que el Papat havia reclamat.

La premsa francesa dona l'acord com un triomf esclatant de la Itàlia feixista. Aquest ha estat també el sentiment general als cercles feixistes.

El Papa, per la seva part, declara en aquest tractat, que la qüestió romana està definitivament resolta, i reconeix el regne d'Itàlia en la seva forma i constitució actuals.

En un article d'"Il Popolo d'Italia", Arnaldo Mussolini estima que tots els "catòlics italians" han d'acollir amb gran alegria l'acabament del litigi que separava a Itàlia i el Vaticà.

El que nosaltres no sabem és si també podran celebrar-ho, igualment, els "catòlics no italians".

Cèsar i Déu s'han donat les mans.

Noves declaracions del general Primo de Rivera

Reproduïm d'"El Noticiero del Lunes" les següents declaracions fetes a un redactor pel general Primo de Rivera.

"Me alegra de que se planteen este aspecto del problema; ya sé que ha sido muy discutido, y ello me permitirá comunicar al público los fundamentos que he tenido para proponerla a la aprobación del Consejo de Ministros.

Ya comprenderán que, ante una atmósfera densa de calumnias y un ambiente de alarma, el Poder público no ha podido permanecer indiferente y omitir ser conductor de la ciudadanía, mucho más cuando, a su inspiración y ejercicio, quiere confiar, no solamente el presente sino el porvenir de España.

Esta manera de derrotismos sociales, practicado ahora, incluso por personas de quienes no podía esperarse, se ha hecho típica, y había que acabarlo, aunque algunos se quejen de ser víctimas de denuncias, que nunca dejarían de comprobarse.

Sin duda es más cómodo tener la libertad de atacar y discutir y privar a los denigrados del derecho de defenderse.

Que a los Somatenes y Uniones Patrióticas, organizaciones apolíticas, se les encomiende misión auxiliaria, a nadie puede extrañar. En Barcelona, y con notorio éxito, funciona, afecto al Comité local, un registro, cuyos datos sirvieron para evitar muchos desaguisados.

La Dictadura ha cumplido la parte más difícil de su misión; basta comparar la fecha de hoy con el 23, pero falta lo más delicado, la de cubrir la obra que venimos construyendo, a fin de hacerla perfectamente habitable.

Sería, también, de desear que hubiese un acuerdo internacional para que los corresponsales de los periódicos extranjeros o comisionados en cada nación no pudieran falsear los hechos en la forma descarada que en ocasiones se ha publicado, llegando algunos, con las informaciones gráficas, al extremo de que los muertos y heridos aparecen por las calles.

Las molestias que un sistema preventivo pueden acarrear, incluso a un buen ciudadano, no pueden compararse con los males que se deducirían de no preservar a la sociedad de las inquietudes que producen los perturbadores.

Un hombre que ama a Dios y oye que se le injuria y no azota con su mano al blasfemo, de hombre no puede presumir mucho. La Dictadura ha sido prudente mientras los que la combatían no apelaban a ciertos procedimientos; pero cuando el rencor trata de llevarla al terreno de la violencia, y lo que es aún más grave, a la difamación personal, la prudencia sería idiotéz. Que cada cual responda con su papel y sepa que ante una difamación puede alzarse siempre una gallardía.

Mis errores, soy el primero en reconocerlos, declararlos y procurar subsanarlos; hago de ellos balance con mis aciertos, y esto me permite dormir muy tranquilo. De pecado en materia de no haber administrado y haber gobernado con pericia y rectitud, estoy tan limpio, que no consiento que nadie responsablemente me lo atribuya, ni creo que tampoco deba permitirlo nadie que se diga amigo mío y tenga fe en mí; y con te que cuando hablo de mí, comprendo mi juicio a todos mis compañeros de gobierno, pues ninguno está ni un milímetro por bajo de mí en ningún nivel moral.

No trato, pues, de abrir un período de horrores y violencias; pero sucesos como los de fines de enero, que tanto daño han hecho, y otros mayores que puedan originarse, y contra los que tan sensiblemente ha protestado la opinión pública, tengo el deber de hacer todo lo posible para que no se reproduzcan, y me dispongo a cumplirlo.

La denuncia viril de parte de elementos sociales dignos es función ciudadana. La Unión Patriótica no es un partido político, si no una falange apolítica organizada para la defensa social, y que, por lo tanto, le compete una actuación muy distinta de la que a un partido político corresponde. Lo que se encomienda a ella y al Somatén es observar y calificar la conducta pública o ciudadana, no la privada, y a facilitar a su tiempo los informes necesarios a las autoridades competentes. ¿De cuándo acá es denigrante el prestar auxilio a las autoridades?

Tan falso concepto está haciendo que, por una incomprensión, queden impunes muchas faltas y aun delitos, con grave daño social. El hecho de encubrir o facilitar la fuga a un delincuente, y lo son todos los que infringen las leyes penales, no creo que pueda ser timbre de orgullo, y menos para quienes, por su voluntad o por el deber que, voluntaria o desinteresadamente, se imponen, tienen un papel mucho más digno y útil que desempeñar en la sociedad. Voy creyendo que el lirismo de estos tiempos, que tan acremente condena la denuncia, es una forma tan cómoda como otra cualquiera de libertad social; y probar toda denuncia deteniendo, aun violentamente, a quienes calumnian o difaman al hombre cuyo honor les inspira fe ciega, es proceder viril y caballerosamente, y que da ocasión a los calumniadores a que justifiquen sus palabras. ¿Qué más puedo decir?"

Medallons Rurals

EL RECADER

Carregat de comandes i farcells ve a la ciutat cada setmana; coneix els gustos i els rampells i sap complir el que se li encomana. Allà al poblet té una botiga que la dona li fa marxar com cal; ací a ciutat hi té una amiga i un piset al carrer de l'Hospital. Cada viatge té una excusa per a fer nit ací a ciutat; per fer els encàrrecs porta brusa, però a la nit va ben mudat. I, és clar: l'esposa sempre plora perquè el capitalet no creix... Serveix als "bars" botifarra de fora que l'ha comprada ací mateix.

SALVADOR PERARNAU

Toral ha estat afusellat

L'afusellament d'en Toral, assassi del general Obregon, torna a posar d'actualitat la caòtica república mexicana. Eren molts els que dubtaven que s'arribés a complir la sentència i esperaven que el nou president, Portes Gil, concediria la gràcia, si res més no, per donar motiu que els elements religiosos depossessin la seva actitud.

Portes Gil, però, no ha volgut tampoc, i desafiant el futur, no ha concedit l'indult. Toral ha estat afusellat. Les represàlies no s'han fet esperar; els rebels no cedeixen i organitzen tot una rastellera d'atemptats que dificulta cada dia més, la pau de la República. Un atemptat contra el tren en el qual viatjava el President, un altre contra Aaron Sáez, candidat revolucionari a la presidència, i segurament cada dia rebrem noves de temptatives de rebellió i nous alçaments.

Els enemics del nou estat de coses instaurats a Mèxic pel general Calles i mantingut pel senyor Portes Gil són poderosos i no estan gaire acostumats a cedir, i han volgut demostrar-ho en l'enterrament de Toral, al que hi han assistit en compacta manifestació.

Es de esperar, de totes maneres, que al cap i a la fi els mexicans es recordaran del seu país i voldran servir-lo a ell abans que no els interessos dels qui els molesta aquell nou ordre.

Que esguardin el món i podran donar-se compte de com són pagades moltes vegades certes fidelitats.

Abstinència

Ja el Carnaval, amb la seva cort de follies, balls i desenganys, ha passat, tot deixant-nos un regust de cosa anacrònica, passada i ha donat pas a la seva enemiga cordial, la Quaresma.

La Quaresma és abstinència per aquells que poden no abstenir-se de res, però no causa cap sorpresa a aquells que o no han conegut mai l'abundància o es veuen obligats a un llarg dejuni atuídor.

L'abstinència és a l'ànima, com al cos, cosa profitosa, segons molts teoritzadors que procuren per tots els mitjans estendre la seva pràctica als estaments que poden influenciar.

De vegades, aquesta abstinència ha donat fruits bells i esponerosos, com els ascetes; però a la majoria de les ànimes els comunica un eixarrement del que és difícil lliurar-los després.

Aquests esperits són els que necessiten ésser regats i abonats a consciència i continuament, perquè donin els fruits que tenen dret els altres a esperar d'ells; aquests, en l'abstinència, perden l'habitud de moltes funcions que els eren habituals i obliden coses que semblaven fortament lligades a ells.

Per això els grans ascetes no han pogut mai fer escola, per mancar a qui els ha volgut seguir aquella grandesa d'ànima que a ells els era consubstancial.

Acabada la llarga Quaresma, natura ens oferirà l'esplendor de la Primavera amb totes les seves garlandes de flors i verdors, les humils violetes, flor d'ara tindran la companyia de les seves germanes més orgulloses que ara encara temen el fred, amaguen la seva tñanor en brotons forts i guardadors. Els ocells fugiran el seu vol pel camp ample i acollidor. I en mig d'aquell esplet de

verdors, flaires, llum i colors, recordarem aquest hivern llarg i cru, que ens ha flagellat més que cap altre ho haurà fet, com un pes que ja ha passat, i ens lliurarem al goig de la bellesa, sense recordar que altre cop un mal vent o una nevada pot desfer aquell encís que tant ens ha costat trobar.

N. M.

Correu de l'estranger

EL PARTIT OBRER BELGA

Bèlgica és, sens dubte, una de les democràcies més completes d'Europa. El partit obrer belga ha aconseguit la implantació d'importantíssimes i avençades reformes socials que representen guanys considerables per a les classes obreres del país.

El partit obrer belga comptava, a fi de l'any 1927, sis cents mil afiliats, xifra que, considerant l'extensió territorial del país, representa una força social enorme.

L'APROXIMACIO ANGLO-JAPONESA

Segons la "Pravda", òrgan dels soviets de Moscou, s'ha firmat, entre Anglaterra i el Japó, un tractat secret, el mòbil del qual és formar una coalició de caràcter antibolxevic.

Per altra part, ja fa temps que els Estats Units consideren aquesta entesa com un moviment de les forces hostils als interessos de la poderosa república nordamericana.

En canvi, el "Times" declara que no es tracta de renovar cap aliança anglo-japonesa, i que l'entesa preveu simplement una acció diplomàtica comuna, a la qual es pot associar qualsevol altra potència que ho cregui convenient per als seus interessos de l'Extrem-Orient.

Malfiem-nos, però, de totes aquelles relacions, de tots aquells afers, les clàusules dels quals no han estat publicades i discutides en una assemblea pública.

LA NOVA TURQUIA

La revifalla del patriotisme a Turquia fa que els otomans proclamïn contínuament que volen ésser amos de llur territori, de llurs ferrocarrils, de llurs ports de mar, etc. Tanmateix, per a modernitzar i europeitzar el país, necessiten, com l'aire que respiren, el concurs dels capitals i dels tècnics estrangers.

Conciliació difícil. Perquè aquests estrangers no volen perdre llur influència en la governació del país, influència que consideren necessària per a la defensa dels seus interessos. Però en realitat, allò que en el fons volen defensar i incrementar és la influència política i l'afany de dominació sobre el pròxim Orient. Es, certament, un problema formidable que la nova Turquia ha de resoldre.

Esperança

Dins la vaguetat que cria l'abjecció en què es viu al món, la veu popular destria mots que del dolor fills són. "Qui s'espera es desespera", és ben cert, no hi manca res; fa dotze anys que aital quimera fa viure el meu cor, oprès. I hores de dol i de pena han caigut al damunt meu com una pesant cadena mallada amb borralis de neu. Mes, el foc de la esperança no m'abandona un minut;

encara son flam no es cansa, serva tota la virtut. Passa un dia, i altre dia, i ell espera amb cert neguit que la llum de l'alegria torni a dins mon esperit... Tornarà? L'enigma balla a dins de la meua ment, ja macàbric, amb la dalla; ja amorós i somrient... Un fat de llei velleitosa en desig em fa inflamar, i, tot fent com de resclosa, de mi la fa desviar... Alegria, bella aurora de les ventures del cor, diga'm: quan serà aquella hora que em treuràs el mal d'enyor? Diga'm, conta'm, l'enyorança, quan apagarà el turment que neix d'aquella esperança que ha de viure eternament.

VICTOR CANIGO

Notes marginals

Un telegrama de Belgrad ens anuncia la publicació de diversos decrets entre els quals n'hi ha un ordenant a tots els elements oficials del país que assisteixin a les cerimònies religioses els diumenges i els dies de precepte.

Seguint aquest criteri, caldrà, lògicament, que un govern contrari, que obtingui el poder, prohibeixi a tots els elements oficials l'assistència a les dites cerimònies.

Notícies d'Itàlia diuen que una dona, en un atac de folia, ha donat mort a tres infants, néts seus.

La seva dèria era que així alliberava les tres criatures del perill de damnació eterna, lliurant-les tot seguit al cel.

Herodes, en efecte, és el més sant dels homes; perquè assegurarà, amb les seves ordres, con ja se sap, la salvació dels catorze mil infants occits. Quin apòstol, quin màrtir, si no, ha guanyat tant d'ànimes?

"Un mitjà infalible de formar fanàtics—deia Lucreci—és cercar de persuadir abans que d'instruir".

Segons Voltaire, els metafísics i els teòlegs s'assemblen molt a una espècie de gladiadors que hom feia combatre amb els ulls tapats per una bena.

Marañón

Ha estat uns dies entre nosaltres el doctor Marañón.

Una gran simpatia i una gran admiració ens lliguen a aquest metge digníssim que posa tota la seva ciència al servei dels humans; a aquest home d'idees; a aquest intel·lectual meritíssim.

Per tots aquest motius, no volem—com han fet altres periòdics—silenciar el seu pas per Barcelona.

Fa un fred que pela!

Es veu ben bé que aquest hivern la frescor està de moda. Ara seria l'hora de fer-ne l'elogi... si els penellons ens ho permetien.

Heu-vos ací unes quantes notícies de la frescor al món. Segueix regnant un fred intens en tota Àustria. En més de trescents cinquanta ki-

lometres, el Danubi està glaçat—pobre riu dels valsos!—i l'espessor de la capa de glaç té més de tres metres a l'entrada del canal de Viena.

L'escassetat d'aigua ha esdevingut tan greu a Viena, que doscents inspectors visiten les cases i imposen multes als habitants que fan un consum excessiu de líquid.

A Constantinoble, en alguns llocs de la ciutat, l'alçada de la neu arriba a tres metres. Han augmentat considerablement els preus dels queviures. Tant és així, que un kilogram de pa costa sis o set pessetes. Les grans cues que es formen a les portes dels establiments fan recordar els temps de la gran guerra.

La Creu Roja distribueix entre els pobres cinquanta desdjunis i quantitats de roba, carbó i altres articles de primera necessitat.

A conseqüència de l'intensísim fred que fa a Grècia—ara sí que hi estaria bé el senyor Estelrich, griego segons "La Gaceta Literària"—, una cinquantena de llops famolencs han fet una incursió al poble de Koritzza, ferint setze infants i vuit homes.

A Herzegovina, la localitat de Gatzko, és troba, des de fa vint dies, completament isolada per la neu.

Les reserves de queviures estan gairebé esgotades, i els habitants trameten incessants demandes per a l'urgent restabliment de les comunicacions.

El termòmetre, en alguns d'aquests llocs, marca de dinou a trenta set graus sota zero.

Que passarà?

A Washington, el senador senyor Capper és proposa presentar al Senat americà una resolució autoritzant els Estats Units perquè declari l'embargament a tota potència que violi el pacte Kellogg que posa la guerra fora de la llei.

Aquesta és la notícia. Ara bé; a nosaltres se'ns acut un dubte. Nordamèrica s'oblida de la seva actuació guerrera a Nicaragua. Serà condemnada Nordamèrica a l'embargament?

I si no és així, si hi ha una justícia per a ús propi i una altra, ¿què passarà?

Superem-nos i vencem l'enuig

Si l'estiu invita a la dispersió, al camp, a les llargues passejades, l'hivern, en canvi, invita a la concentració, a la tertúlia de vora la llar, a les feines i distraccions particulars. El tedi us allarga insuportablement les hores. Hi ha una manera, però, de combatre'l, i és dedicar aquestes hores a la lectura, a l'estudi, a la meditació.

Avui dia encara trobem—en tots els estaments socials, molta gent per a la qual—pràcticament almenys—arreconar els llibres en deixar l'escola o la Universitat, és una mena de redempció. Es encara força estès el prejudici segons el qual la instrucció acaba quan hom queda alliberat del mestre o dels exàmens. La majoria, fins les persones de professió més brillant, viuen així amb una cultura rudimentària, limitada i absurda.

Aquesta manera de procedir i de pensar és un greu error. I ho és tant per a la col·lectivitat com per a la felicitat de l'individu.

Fixeu-vos com, seguint una llei natural, en l'home jove la necessitat, el plaer de l'acció, anul·la el desig i el plaer de l'estudi. D'ençà, en canvi, que la joventut comença a declinar, la necessitat i el plaer de l'acció cessen, i en aquest repòs forçat, l'estudi i la meditació proporcionen un consol i un plaer insospitats. I a falta d'això, ve l'hora en què una gran i angoixosa desesperança ens envaeix...

L'home, en realitat, no comença a envellir fins que les coses del món deixen d'interessar-lo. Mantinguem viu, doncs, aquest neguit interior de vida pròpia. Cerquem de conservar sempre un cert gust natural per l'estudi, per l'art, per la bellesa...

Això requereix, però, una certa cultura. Ara bé: tothom, en qualsevol edat i categoria social que es trobi, pot adquirir aquesta cultura. Les biblioteques, a les grans ciutats, solucionen, generosament, la part econòmica de la qüestió. I a tot arreu poden fer-ho els diaris i les revistes que ens duen com un eco de totes les remors del món.

Cal, però, que la lectura es faci amb un cert mètode. Es amb mètode únicament que un autodidacte pot reeixir, pot reeixir sens dubte amb avantatge. Un mètode dolent és

DIGA-LI PAGES

—Què busques amb la vareta, or?

—No; busco aigua mineral, que va més cara que

el vi!

Supèrtem-nos i vençem

HOME SATISFET

—Què et passa que estàs tan rialler?

—Es que veig que d'ara endavant tothom es tindrà de casar per l'Església.

UN TRANQUIL

—I què li vas fer?

—Jo, res! Després de la punyalada al cor, me'n vaig anar!

agafar un llibre a la bona de Déu, i un segon i un tercer, no recordant al capdavant ni els noms dels autors. Així, per absurd que sembli, es llegeix generalment. I així s'acaba tot sovint fins per avorir la lectura.

Es molt recomanable, en canvi, no solament per un motiu cultural, ans també com un mètode excel·lent de formació intel·lectual, l'estudi d'una llengua. I sobretot de la llengua nadiua. Es un agradable i profitós exercici en efecte, ordenar, precisar, depurar, allò que de menuts aprenguérem la majoria de nosaltres d'una manera instintiva, caòtica i gairebé grotesca.

I dins el mateix camp de la literatura tenim, a casa nostra, un moment oportuníssim. Les lletres catalanes es troben, precisament en un període de formació. Són traduïdes les obres cabdals de la literatura universal—Tolstoi, Voltaire, Hugo...—Sovintegen, així mateix, les publicacions d'art i de ciències. Es tradueixen, encara, els clàssics grecs i llatins... No hem de fer més, doncs, que seguir aquest magnífic moviment de formació. I seguint-lo, no anirem errats.

Els cafeters

Els cafeters volien augmentar el preu de les consumacions. Però, sortosament, el governador no els ha deixat.

Pobres cafeters! Pobrets! No poden viure! No poden viure cobrant a dos rals i a seixanta cèntims aquest suc negre que ells en diuen cafè, encara que no els cregui ningú; no poden viure cobrant els aperitius a tres rals, a pesseta, a dues pessetes. No poden viure, malgrat que, la major part d'ells, no paguen als mossos, que, per a viure no tan bé com els patrons, s'han de refiar de les propines.

Pobres cafeters! Tinguem-los llàstima. I ajudem-los, que es troben en un moment apurat i no saben pas si podran aguantar fins que arribi l'Exposició.

Pobrets! Ens fan llàstima! Tenim els ulls plens de llàgrimes només de pensar-hi. Potser que els féssim una subscripció!

Pobres cafeters! Apiadem-nos d'ells!

Carnestoltes

Encara que aquest sigui un periòdic seriós—més seriós del que pot semblar a primera vista—, cal que parlem, per a rendir culte a l'actualitat, del Carnestoltes.

Aquest any també hem tingut Carnestoltes. No es pot negar: som tradicionalistes fins al moll de l'os.

La gent s'ha disfressat més del que hi va els altres dies de l'any; s'han donat uns quants balls en els que han dominat el mal gust, la grolleria, la broma grassa i la beneiteria; els desvagats s'han passejat tres dies amunt i avall del passeig de Gràcia; s'han llençat uns quants sacs de confetti i serpentines...

I heu-vos ací el Carnestoltes. Cal dir, però, que el Carnestoltes està en decadència. I cal alegrar-se'n.

Trotzky serà vei nostre

S'assegura que Trotzki anirà en breu a viure a Montpeller.

El famós revolucionari rus, l'autor de l'interessantíssim llibre "On va Anglaterra", és ara a Angora, gestionant els passaports.

Es simptomàtic. En quant els indus inicien una forta propaganda per la seva llibertat, comencen de seguida a enverinar-se les relacions entre els musulmans i els de religió indu.

Reproduïm del "Noticiero":

"Ayer, cerca de las ocho de la noche, se organizó en las Ramblas una manifestación que llevaba al frente un gran letrero con la leyenda "Viva el Papa Rey! Viva Primo de Rivera! Viva Mussolini!"

Los manifestantes, que mientras pasaban por las Ramblas fueron aumentando rápidamente, llegaron hasta la de Canaletas, donde la policía les disolvió, porque no contaban con el correspondiente permiso, y detuvo a dos de ellos.

Ambos fueron conducidos al cuartelillo de la calle de los Angeles, donde momentos después se presentó el concejal don Pedro Vives y logró que fueran puestos en libertad".

Els catòlics rebels de Mèxic continuen fent de les seves. Organitzen atemptats contra el President i els seus amics. Volen trens i assaltan poblacions pacífiques.

També els retrògrads turcs fan el que poden per acabar amb el govern del simpàtic Mustafà-Kemal. Ara, que aquest sap posar-los les peres a quarto.

El senyor Llanceza, socialista espanyol, sortirà aviat cap a Ginebra per a prendre part en un congrés internacional de minaires. Hi va en representació de l'estat espanyol.

A Itàlia ara quedarà interdit el matrimoni civil a conseqüència de l'acord entre el Vaticà i el Quirinal.

"Acció Francesa", tenim entès que pensa celebrar amb gran solemnitat l'entesa del Papa i de Mussolini per creure que és la millor prova de que tenen raó en llur actitud.

A Mèxic ha estat executat Toral, l'assassí del general Obregon.

L'endemà de l'execució hi hagué un atemptat contra el nou president de la República.

Rússia, Polònia, Rumania, Estònia i Lituània, han signat el protocol que posa en vigor el Pacte Kellogg.

D'això se'n diu ésser civilitzats, veritablement civilitzats.

Diuen que de la Cancelleria Apostòlica de Roma han estat demanats al Foment de la Pietat d'aquesta Ciutat dos retrats dels difunts bisbes Morgades i Torres i Bages, i altres dos dels Rnds. Doctor Muñoz i Doctor Montagut.

Ja ha sortit la

2.ª edició

Album

Dibuixos - Opisso

Imp. La Campana i L'Esquella. Oim, 8.—Barna